

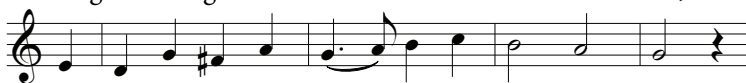
3. Elöttem oly csudálatos, / Hogy értem szállt a földre le;
 Miattam annyit szenvedett, / Bűnömért annyit véreze.
 Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
 Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
 Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.
4. Tudom, hogy közel Mesterem, / Az óra fut, a nap közel;
 Elébe állok csakhamar, / Megváltó Jézusom, jövel!
 Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
 Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
 Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.

szöveg: J. Hausmann, 1862 | fordítás: Csomasz Tóth K.
 dallam: F. Silcher, 1842

774

1. Csak ve-zess, U-ram, vé - gig, és fogd ke - zem,
 Míg bol-do-gan a cél - hoz el - ér - ke - zem,

Mert nél - kü - led az én e - róm oly ke - vés,

De hol te jársz e - lőt - tem, nincs ret - te - gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
 Tedd örömben és bánatban csöndessé,
 Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
 Ki szem lehunyva téged híven követ.
3. Ha gyarlóságom meg nem is érzéné:
 A vak homályból te mutatsz ég felé;
 Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
 Míg boldogan a célhoz elérkezem.